

Mons. Planellas chiede che i detenuti che godono di permessi osservino l'isolamento a casa e invoca solidarietà

Ds, 11/04/2020 per Catalunya Religió

(*Jordi Llisterri-CR*) Durante la funzione del Venerdì Santo l'arcivescovo di Tarragona **Joan Planellas** ha fatto due richieste. La prima, che "sia consentito a tutti i detenuti che già godono di permessi per uscire di prigione, che possano trascorrere il resto del periodo di isolamento nelle loro case con le loro famiglie". La seconda, che "il governo, le associazioni, gli uomini e le donne di buona volontà trovino i percorsi più idonei per esercitare la solidarietà".

Come tutte le funzioni della Settimana Santa, l'arcivescovo ha presieduto la celebrazione della Passione e Morte di Gesù in una cappella della Cattedrale di Tarragona, trasmessa sulle reti social e in tv. Planellas ha spiegato che il Venerdì Santo la Chiesa prega contro "la fame e la miseria", per "i prigionieri e per i perseguitati, per quanti sono trattati ingiustamente dagli uomini, per i migranti, per gli esiliati", "per i moribondi e per tutti coloro che soffrono".

In questo contesto, si è associato ai riferimenti [fatti](#) da Papa Francesco ricordando "il dovere dei governanti di vigilare sulla salute di quanti si trovano reclusi nelle carceri". Per Planellas "durante il periodo di stato d'emergenza, con un gesto di generosità, umiltà e umanità" si dovrebbe permettere a tutti i detenuti che usufruiscono di permessi di trascorrere l'isolamento a casa.

Per rispondere alla "preghiera davanti alle incertezze e alle angosce di tutti gli uomini e per tutte le loro necessità" Planellas ha chiesto anche che la solidarietà caratterizzi questi momenti e la fase di uscita dalla crisi. "Ogni voce solidale dovrà diventare un pungolo costante per noi nei tempi che verranno" ed è "una voce che non si può fermare finché non abbia toccato tutte le coscienze". Questo deve essere il riferimento dei governi e degli operatori sociali, compresa la Chiesa, perché "condividere non è solo qualcosa di auspicabile ma è giustizia".

L'omelia dell'arcivescovo ha spiegato come la morte di Gesù in croce dimostra che "Dio non è alieno alla nostra storia" e che "si è avvicinato e ha sperimentato cosa è soffrire, piangere e morire" così come molti lo stanno sperimentando nella pandemia. "In lui vediamo come concentrato tutto il dolore della storia, in lui sono rappresentati tutti coloro che hanno sofferto e continuano a soffrire: gli oppressi, gli innocenti maltrattati, quelli che non hanno avuto fortuna nella vita, quelli che della vita non hanno potuto godere, i crocifissi in mille e una maniera".

Joan Planellas è uno dei vescovi catalani che hanno visitato i leaders indipendentisti catalani in carcere, come i vescovi di Girona, **Francesc Pardo**, di Vic, **Romà Casanova**, e di Solsona, **Xavier Novell**.

Homilia de l'arquebisbe Joan Planellas

Divendres Sant. Capella del Santíssim Sagrament de la Catedral de Tarragona.

Estimat Poble sant de Déu. Molt estimats tots en el Senyor. Benvolguts tots els qui seguïu aquesta retransmissió del Divendres Sant des de la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral de Tarragona per mitjà de la televisió TAC 12, o bé, pel canal web de l'arquebisbat o de les mateixes xarxes socials. Estimats malalts, tant els qui esteu a les residències, hospitals o confinats a casa.

«Miraran aquell que han traspassat» (Za 12,10). Amb aquesta cita del profeta Zacaries, l'Evangeli de Joan conclou el relat de la passió de Jesús que acabem d'escoltar (Jn 19,37). Es tracta de la seva peculiar meditació sobre el camí de la creu. Aquell que el soldat ha traspassat amb un cop de llança és el Crist Jesús, la tarda del seu sacrifici. El mateix a qui Pilat havia presentat al poble dient: «Aquí teniu l'home [*Ecce homo*]» (Jn 19,5). Aquí el teniu, perseguit com a criminal, calunniat, torturat físicament i moralment: mort en una creu, el més infamant i el més terrible instrument d'execució de l'antiguitat. De fet, cap ciutadà romà no podia ser crucificat, qualsevol que fos la seva culpa. Aquest instrument de suplici era reservat tan sols pels exclosos de la ciutadania romana.

Les lectures que acabem d'escoltar ens ajuden a comprendre tota la profunditat d'aquest esdeveniment. Hem llegit el quart càntic del Servent d'Isaïes, amb la figura impressionant del just que carrega damunt d'ell els pecats dels altres, menyspreat de tots, i que —no obstant— confia en la justícia de Déu que l'enaltirà per sempre. En la Carta als Hebreus se'ns ha dit que aquest Servent Sofrent és Jesús de Natzaret. Fins i tot, el passatge desvelava com li va costar l'obediència al pla salvador de Déu. «Amb grans clams i amb llàgrimes» va demanar de ser-ne alliberat. Va tenir por a la mort. Però va triomfar la solidaritat amb els seus germans i va acceptar la mort per ells.

Pero principalmente, hemos escuchado el relato de la pasión y muerte de Cristo, según el Evangelio de San Juan, como hacemos cada Viernes Santo. Se trata de una lectura que, cada vez que la leemos, nos deja cautivados. No necesita de muchas explicaciones. Jesús ha bajado hasta donde ya no es posible bajar más. En él vemos como concentrado todo el dolor de la historia, en él se encuentran

representados todos los que han padecido y continúan padeciendo: los oprimidos, los inocentes maltratados, los que no han tenido suerte en la vida, los que no han podido gozar de la vida, los crucificados de mil y una formas. Cristo Jesús no sólo sufrió «por» nosotros, sino que sufrió «con» nosotros y «como» nosotros. No nos ha salvado desde las alturas, sino asumiendo «nuestros dolores» (Is 53,4). Dios ha asumido nuestro dolor: ¡aquí lo tenéis, es Cristo en la cruz, para demostrar lo que estamos diciendo! Contemplando la cruz de Cristo, Santo Tomás de Aquino en su Summa Theologica (III, q.49, a.4, resp.3ª), afirma: «Hombres fueron los que dieron muerte a Cristo, como fue hombre Cristo, que sufrió la muerte. Pero mayor fue la caridad de Cristo paciente que la iniquidad de quienes le dieron muerte. Y así, la pasión de Cristo tuvo más poder para reconciliar con Dios todo el género humano que para provocarle el enojo».

D'aquí que els cristians mirem avui la creu de Jesús amb admiració, amb emoció i amb agraïment. I entenem una mica més el misteri de Crist Jesús. Veiem la seriositat del seu amor i de la seva solidaritat. Déu no és aliè a la nostra història. Déu no és inaccessible ni impassible. Déu, en Crist Jesús s'ha apropat i ha experimentat el que és sofrir, plorar i morir. Ens ha salvat des de l'experiència personal. És el sùmmum de la misericòrdia de Déu.

A partir d'aquí, tal com afirma el Concili Vaticà II, podem dir que «en Crist, doncs, és il·luminat l'enigma del dolor i de la mort, que, fora del seu Evangeli, ens aclapara» (GS 22). A la creu, Crist, «en certa manera s'ha unit amb cada home», oferint «la possibilitat de ser associats al seu misteri pasqual» (GS 22). Per això cridà els deixebles a «prendre la creu i seguir-lo» (Mt 16,24). Patint per nosaltres, no sols «va donar exemple perquè seguim les seves petjades» (1 Pe 2,21), sinó que, «va restaurar també el camí pel qual, si el recorrem, la vida i la mort són santificades i prenen un nou sentit» (GS 22).

És significativa la pregària universal d'aquesta celebració del Divendres Sant. És una pregària pel món, per l'Església, per la unitat dels cristians, pels qui creuen i pels qui no creuen, però, sobretot, és una pregària davant el clam i les angoixes de tots els homes i per totes les seves necessitats. I avui també, amb una pregària afegida per a l'ocasió, «preguem per tots els qui pateixen les conseqüències de l'epidèmia actual: que Déu Pare concedeixi salut als malalts, fortalesa al personal sanitari, consol a les famílies i la salvació a totes les víctimes que han mort». Però també l'Església ens fa pregar en aquesta litúrgia del Divendres Sant, per «la fam i la misèria», «pels empresonats i pels perseguits, pels qui són tractats injustament pels homes, pels emigrants, pels exiliats», «pels moribunds i per tots els qui sofreixen». M'uneixo a les paraules manifestades —tant a l'Àngelus del passat 29 de març, com a la Missa de Santa Marta del passat dilluns, dia 6— quan el papa Francesc ha recordat el deure que tenen els governants de vetllar per la salut dels qui es troben reclosos a les presons. Per això, voldria demanar a les autoritats que durant el període d'estat d'alarma, amb un gest de generositat, d'humilitat i d'humanitat, es permeti a tots els presos i preses, que ja gaudeixen de permisos per sortir de la presó, que puguin passar el que resta de confinament a les seves llars amb la família. Voldria demanar també avui, que el govern, les entitats socials —d'entre les que hi compto la mateixa Església— i els homes i dones de bona voluntat, trobem els camins més idonis per exercir solidaritat. Tota veu solidària haurà de convertir-se en un agulló constant per a nosaltres durant els temps que ens venen. Es tracta d'una veu que no pot parar fins que hagi tocat totes les consciències. Perquè «compartir» no és tan sols quelcom desitjable, sinó que és de justícia. Es tracta d'una veu que ha d'esdevenir alliberadora dels nostres egoïsmes.

Muy apreciados todos. El color rojo con el que hoy celebramos, no es color de duelo o de tristeza, sino que es color de admiración. El rojo es el color de la sangre, del testimonio, del martirio, del amor. Es el color del sacrificio y del triunfo. Cruz de Cristo vencedor: traspasado por la lanza, como último acto de la tortura moral y física. Se ha entregado voluntariamente: es el primer mártir. Pero lo que hoy recordamos es tan sólo el primer acto de la Pascua: no es el final del camino, sino sólo un paso, serio y dramático, hacia el segundo acto. Este Jesús muerto en la cruz resucitará.

Avui escoltem la seva passió, però demà a la nit ens serà proclamada la bona notícia de la seva Resurrecció a una vida nova. I escoltarem com Pere afirma: «Aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». Es va humiliar fins a la mort, i «per això, Déu l'ha exalçat i li ha donat aquell nom que està per damunt de tot altre nom». Avui Divendres, ja és Pasqua. Pasqua que significa el «pas», a través de la mort, a la Nova Vida.

I, en ressuscitar, Crist donarà sentit per sempre a tot el sofriment humà. «Tot s'ha complert», diu Jesús a la creu. És mort i és victòria alhora. Amb la seva mort ha destruït la nostra mort: no perquè no hàgim de morir, sinó perquè ha donat sentit al dolor i a la mort, un sentit de salvació i d'amor. També per nosaltres, tot moment de dolor —com el que estem passant aquests dies—, i sobretot la mort, encara que no entenguem el seu misteri, no són en va, tenen una força salvadora i pasqual, cap a la nova vida que Déu ens prepara.

És commovedora la imatge d'aquesta creu aixecada sobre el món, amb un Jesús que perdona, que s'ofereix a tots. En aquesta creu s'hi troba clavada l'estimació, l'amor de Déu cap a nosaltres. Meditem, per tant, i aprenuem: mirem «aquell que han traspasat», com deia l'Evangelista seguint el profeta. Traquem les conseqüències per a la nostra vida. Avui ens apropem a aquesta creu per adorar el Crist Jesús, agraint-li el seu sacrifici fins al final. I participem —ni que sigui espiritualment— del seu Cos entregat, tot esperant celebrar la gran diada de Pasqua.